Після конфіскати — другий наклад

Ч. 122 (10.505). Львів, пятниця 5. червня 1925. Почтову належитість оплачено гуртом. Рік XLIII.

# ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОЛУДНЕМ

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок 10, II. пов.
Конто почт. щад. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло" Львів.
Гол. Редактор приймає від 1—2 год. передпол.
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно в краю 4·20 зл. ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 дол., Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. Зміна адреси 1 зол.

В справі оголошень звертатися до Адміністрації.

ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 17 сот.

## Датани й Авірони.

Жидівську політику в Польщі опанували Датани й Авірони. Ті самі, що на пустині перебували в колибах, живилися манною, що втратили віру в свого жидівського Бога і почали поклонятися золотому тельцеві. Вони шукали нових богів, які негайно далиб їм всі роскоші життя. І тому попрікали пророка і глумилися з його слів, і кидали в нього камінням. Вони насильно загорнули владу і — схліблюючи низьким матеріяльним інстинктам невибагливої й неперебірливої черні, стали її привідцями і володарями.

Ті самі Датани й Авірони, які ще донедавна скривалися в заулках політичного життя, сьогодня, на пустині жидівської дійсности, нехтують своїми недавними принціпами, шукають нових богів, поклоняються тельцеві польської політики в надії манни з неба. Одночасно кидають вони камінням в того, в кім шанували свого ідеольоґа, провідника, який перепиняє їм добитись до корита.

Нинішні розходження в офіційній жидівській політиці не є бурею в шклянці води. Вони глибоко сягають в принціпові основи, входять в суть політичного світогляду, перетворюють плятформу, на якій досі — щиро чи фальшиво — спиралася жидівська політика.

Нинішний справжній чи може зручно маскований розкол в жидівськім соймовім клюбі корениться в ріжниці світоглядів галицьких і конгресових, „польських" і „російських" Жидів. Перші з них унаслідили всі прикмети польських Жидів, так чи инакше запрягаючись в службу польській шляхті. В кожній хвилі, навіть проповідуючи найгострійшу опозицію, вони постійно вижидали кивка

Другі — це люде принципу, виховані в твердій школі деспотичного царату, гонені й переслідувані, загартовані в боротьбі, здатні до посвяти і саможертви з проминаючих користей. І вони були теж „пionірами" російської культури на неросійських землях, та те „піонірство" мало зовсім инший характер. Тоді, як піонірство „польських" Жидів йшло під ріжними стягами від станчиківського консерватизму (пос. Штайнгавз) через поступовий лібералізм (проф. Ашкеназе) і соціял-патріотизм (Діяманд і Ліберман) до лівого соціялізму (Фелікс Кон), піонірство російських Жидів йшло виключно під лібералиними і революційними прапорами. До того ж велика революція на европейському Сході переконала „російських" Жидів, що не вистарчає йти по лінії найменшого опору; що мало є держати зі сильнійшим; що наступають моменти, коли утверджена сила хитається; що питання є більше складне, як то можна собі з першого погляду уявити. Доброго коштувала „російських" Жидів наука революції, довго вони мусіли переконуватися, що в багатьох питаннях голос мусить мати не лише держава, але й народи, серед яких і з якими Жидам приходиться жити.

З цих двох світоглядів виростають і дві тактики жидівства в Польщі. Тоді, як „польські" Жиди в Галичині приноровлюють тактику тонко передуманих вихилясів і обертасів, „російські" Жиди проявляють більшу безпосередність і щирість. „Польські" Жиди, вже не шляхотські „Мошкй", але „модерні" сіоністи з вибухом світової війни на мурах міста побажали Полякам здобуття незалежної Польщі, а Українцям незалежної України. Це плятонівське побажання не перепинило їм все таки з одного боку заслужити собі велике довіря австрійської дефензиви, а з другого якнайскорше на всякий випадок вивчити російську мову і перейняти на себе „російську культурну місію". В часі листопадового перевороту Жиди проголосили „невтральність" в польсько-українській війні, але це не перепинило їм перед вирішенням справи Сх. Галичини взяти участь у виборах до польського сойму і загарбати 10 українських мандатів. Загарбавши їх і ведучи наскрізь егоістичну жидівську політику, це знову не перепиняє їм при помочі тих неправно загарбаних мандатів вступити на шлях угоди зі вшехпольською державною концепцією. Таким чином з нинішніх „малопольських" сіоністів знову вилізли ославлені шляхетські „Мошки".

„Російські" Жиди на польській території здебільшого стояли на принціповому становищі. В часі війни вони в більшости обстоювали польські постуляти, а після створення польської держави орієнтуються не на її форму і не на її силу, а на її суть. Вони, в добі права нації, мусіли прийти до пересвідчення, що Польща не є польською національною державою, але державою національностей; що Жиди в своїй політиці мусять найти спільний знаменник між тим, що слід віддати „кесареві", а що Богові. Ствердження факту, що Польща як держава у нинішньому своїому вигляді є державою національностей, було основою створення спільного виборчого бльоку національних меншостей. Ініціятором, керманичем й ідеольогом того бльоку був пос. Грінбавм.

## Положення на Вел. Україні.

### Промова голови Раднаркому УСРР. Чубаря, виголошена на IX. Всеукраїнському Зїзді Рад.

Бажаючи поінформувати наших шан. читачів зі сучасним положенням на Вел. Україні, а головно з політичними та господарськими відносинами, передруковуємо промову-звіт голови радянського уряду на Україні Чубаря, очевидно з деякими пропусками, які нічого не вносять до освітлення того положення. — *Ред.*

I.

**Національні відносини.**

Головне завдання радянської влади, це підвищення господарства, зміцнення спілки пролєтаріяту та селянства, зміцнення всіх галузів нашої радянської роботи, — доводилось нам виконувати в умовах тяжких, в умовах ще не залічених ран, які нам нанесено було попередніми часами горожанської війни, посухи, недороду та инш., коли треба було не тільки розвязувати господарські питання, а й полагоджувати инші наші неувязки й насамперед вживати заходів щодо задоволення національних вимог всіх инших національних меншостей. В своїй роботі ми повинні були всі наші зусилля направляти так, щоби суперечки національних окремих ґруп населення не перешкоджали в нашій роботі, а навпаки кожна національна меншість мала змогу задовольняти свої потреби так, як вона того хоче і цілком допомогала робітникам та селянам в цілому, виконуючи свої чергові завдання. Розвязуючи це питання, наш уряд пішов на зустріч бажанню молдавського населення, утворивши Молдавську Автономну Соціялістичну Радянську Республику.

Ми знаємо, утворення цієї республики викликало де в кого навіть з Українців питання про те, що буде з цією республикою, чи не почнеться розподіл України на окремі республики й чи не буде утворено замісць єдиної країни, кілька республик, які між собою не будуть звязані й можливо ворогуватимуть. Але робітничо-селянський уряд мусить з всією рішучістю підкреслити, що національне питання розвязується у нас тим шляхом, який показав і залишив нам проводир всесвітньої революції т. Ленін. Нам доводиться розвязувати це питання, йдучи тим шляхом, який тільки один є певним для того, щоби підвищити міць окремої нації, збільшити творчість, піднести вище її роботу, й прилучити до кули в роботі наших республик. Ми, йдучи тим шляхом, утворили менші організації, виділяли райони, села, окремі сільради там, де є окремі національні меншости. Це треба було робити, щоби допомогти більш відсталим ґрупам населення піднести свою свідомість на найбільшу височінь, щоби давати господарську допомогу цим працюючим також, як дається вона кожному Українцеві та кожному Росіянинові. У нас рівні всі нації і кожна нація може йти шляхом свого національного розвитку. Ми не мусимо й не можемо пригнічувати національні меншости, щоби забезпечити панування якоїнебудь одної, хоч би найбільшої нації.

Ми проводимо тепер українізацію, але поруч з цим проводимо навчання польського, еврейського, німецького, болгарського й инших народів, що перебувають у межах Української Республики. Це ми робимо й будемо робити й надалі, і кожний трудящий, що бажає говорити своєю рідною мовою і в складі своєї нації йти шляхами свого розвитку та будування свого життя, зможе при нашій допомозі це одержати. Наші сусіди, Поляки та Румуни, пригнічують всі національности, що знаходяться в їх межах. Нам нема чого турбуватися, бо ми на ділі проводитимемо ту національну політику, яка поширює вплив трудового люду на всі національні меншости і допомагає їм іти нога в ногу з більш свідомою частиною наших робітників та селян. Українізація, що провадилася протягом минулого року, дала значні наслідки.

Проте ті бажання, що висловлювалися на всіх попередніх зїздах та конференціях, не цілком виконані і не цілком справдилися, бо українська інтелігенція ще й досі не прилучилася до нашої роботи, зокрема пригадаю академіка Грушевського. Ця інтелігенція можливо гребує і не хоче допомагати нам в нашому будівництві. Щож, ми ще почекаємо, чи не подумають вони, чи не вишукають тих стежок, які би могли прилучити їх до нашої роботи. Чи будуть вони надалі киснути у своїй, так званій, науковій роботі й минати те, що діється зараз творчістю Радянської влади, творчістю робітників і селян. Нам нема чого пригнічувати таких людей. Ми гадаємо, що нам вдасться до деякої міри використувати

Red. czas. „Dilo" we Lwowie. Pr. 392/25. W Imieniu Rzeczypospolitej Polskiej! Sąd okręgowy karny orzekł na wniosek Prokuratury przy tymże Sądzie, jako Trybunał Prasowy we Lwowie, że treść artykułu, umieszczonego w czasopiśmie „Dilo" Nr. 117 (10.482) z dnia 30.V. 1925. w artykułach pod tytułem: 1) „Wyszczi cily" od słów: selan i robitnykiw... do końca artykułu. 2) „Nedola ukrainśkoi hałyćkoi wijśkowoi emigracji w CzSR, między słowami: a) w Prazi... a: Tak prym., b) czysłennych wypadkiw... a: Tych emigrantiw, c) derzawnu prynaležnist... a: Zakordonni ukrainśki, d) i pereхod... a: Nabiadnym dokazom, e) uczastiu... a: bolotbi, f) hromadian Ukrainy... a: Pryczyn cioho, g) tyżniach rozwiazanyj... a: opynat'sia bez, h) zanedbanyj obowiazok... a: Po mojomu zawiera znamiona zbrodni z § 65 a) ustawy karnej pod 1) i 2) uznał dokonaną w dniu 29. maja 1925 roku konfiskatę za uprawiedliwioną i zarządził zniszczenie całego nakładu wydał w myśl § 493 p. k. zakaz dalszego rozpowszechniania tego pisma drukowego. Zarazem wydał nakaz odpowiedzialnemu redaktorowi tego czasopisma, by orzeczenie niniejsze umieścił bezpłatnie w najbliższym numerze i to na pierwszej stronie. Niewykonanie tego nakazu pociąga za sobą następstwa przewidziane w § 21. ust. druk. z 17. grudnia 1863 Dz. p. p. Nr. 6 ex 1863 i. zarządzenie za przekroczenie na grzywnę do 400 zł. p. Lwów dnia 30. maja 1925 r. Hawel

їх в нашій роботі. Але робітники та селяне, які чекали того, що ці люде підуть вкупі з ними, мають право вимагати від них, щоби вони займалися не тільки наукою, але жили й сучасним життям й тими питаннями, якими живуть робітники і селяне, якими живе радянська влада, щоби вони брали участь в розвязанні повсякденних питань нашого життя. Переводячи українізацію, ми ставимо собі завдання провести роботу по українізації шкіл, радянського апарату, українізації всіх галузів нашого радянського суспільства. В цьому напрямку ми маємо значні наслідки, але покищо ми ще не розвязали всі питання, які в межах цього завдання лежать. До того дехто з товаришів-Росіян кажуть, що ми перегинаємо палицю й пригнічуємо руських. Отже ми тут, на нашому зїзді, повинні сказати перед лицем всього світу і всього трудящого народу, що ми не будемо пригнічувати жадної національної меншости. Але ми будемо рішучо боротися з тою русифікаторською політикою, яку пробують провадити деякі службовики, до деякої міри прихильники єдиної неділимої Росії. На великий жаль ще маються на Україні такі люде, але ми повинні дуже обережно ставитися і до переведення українізації й до переведення цієї боротьби. Нам доведеться збільшити висування робітників та селян Українців, які прилучаючися до радянської та суспільної роботи, більшеб задовольняли вимоги більшости населення. Ми бажаємо, щоби наша національна політика ще більше зєднала зусилля робітників та селян в розвязанні тих завдань, що стоять перед нами. Переводячи національну політику і забезпечуючи інтереси національних меншостей, ми тим самим відстоюємо забезпечення наших прав в складі радянського союзу. Радянський союз міцнішатиме, коли буде міцнійша кожна окрема союзна республика і в міжнародніх взаємовідносинах це матиме вплив і за кордоном на ті національні меншости, які бажають прилучитися до тієї чи иншої національної республики.

**Памятайно: Рідна Школа — це народня фортеця, це певний захист у добі лихоліття!!**

# Голоси преси.

**Saltomortale громадської етики — Боротьба з правдою. — Чорносотенне скудобіння.**

Великий польський письменник Ст. Жеромскі в останній своїй патріотичній повісти „Провесна“ („Przedwiośnie“) все таки старався глянути на сучасну Польщу відкритими очима, не через окуляри Дмовских, Гломбіньских, Грабских, Косковских і инших Прушиньских. Він не лише змалював існуюче безладдя, не лише згадав про пануючий режім, але й декілька сторінок присвятив положенню тзв. національних меншостей. І якраз це до „шевської пасії“ довело поклонників кнута і сподвижників Вишневеччини. Якийсь Вацлав Наке-Накенскі (Naake-Nakęski) видав у Познані брошуру під написом: Saltomortale wielkiego pisarza — List otwarty do Stefana Żeromskiego z powodu „Przedwiośnia“.

Після відповідних апостроф і злобних „padam do nóg“ обурений чорносотенець йде спершу походом на комуністів, опісля на Українців, а вкінці на Жидів. Зайвим було би познайомлювати наших читачів зі змістом 42-сторінкової брошури. Щоби уявити собі моральне і духове обличя її автора, а тим самим і всього його богобойного табору, вистане привести деякі уступи.

Отже твором великого письменника радіють комуністи.

„Коли в московських ґазетах появилися похвальні статті, в яких пишеться, що Ви (себ-то Жеромскі) приєдналися до комуністів, то Ви і ціла Польща повинні знати, що також у Львові та частина „Провесни“ зробила таке саме враження, а п. Гайкевич (не знати тільки котрого Ганкевича — Миколу чи Льва Наке-Накенскі „паствав“ на комуніста! — Ред.), український комуніст, з радощів затирає руки і не криється з тим (! !), що Ви зробили їм справдішню, величезну прислугу“.

Дуже болить чорносотенного писаку обвинувачення польської поліції.

„Українські (в оригіналі „гюсу“) комуністи обвинувачують польську державну поліцію в знущаннях над якимсь Бортанчуком при помочі електрики підчас вступного слідства, веденого ком. Кайданом, який досі жие й урядує у Львові... Чи Ви не застановилися, які будуть наслідки такого поставлення справи? Таж Ваша книжка буде переведена на всі чужі мови і увесь світ небавом може довідатися, що польська поліція — то організація новітніх катів, яка своїми методами перевисшила дикість і бестіяльство царської охрани і большевицьких чрезвичайок. Заграниця зрозуміє це так: Коли такий великий письменник, як Жеромскі, urbi et orbi проголошує таке важке обвинувачення польської поліції, коли він рішився на такий трагічний крок, то можна уявити собі, чим по суті є поліція в новій Польщі, що за страшні тайни мусять скриватися серед мурів поліційних арештів і вязниць по цілій Польщі!...

„Але припустім, що польська поліція фактично бє арештантів, що одначе є далеке від тортурування. Чи можете мені вказати яку поліцію на світі, яка в деяких випадках не била би арештантів? Чи Ви уявляєте собі, що небудь є поліція зложена з ангелів?... Але від удару в морду злочинця, — а комуністичні фанатики є гірші злочинці від звичайних кримінальників, — до тортурування при допомозі всяких середньовічних способів або електрики, ще дуже далека дорога... При тому Ви зробили велику кривду урядовцеві польської поліції, одному зі спосібнійших і енергійніших комісарів. Я читав його лист в тій справі до Вас, в якому, титулуючи Вас „Достойним Паном“ („Czcigodnym Panem“), чемним способом дорікає Вам за ту помилку і питається, в який спосіб можете йому дати сатисфакцію. Читав я Вашу відповідь, дуже довгу, несмачну і їдку (zgryźliwą), в якій не лише не даєте йому ніякої сатисфакції, не просите вибачення за зроблену кривду і грубий нетакт з громадянського становища, але виразно даєте йому до зрозуміння, що вважаєте його за здатного до значно більших знущань (okrucieństw) над вязнями, як те, що в короткій згадці в книжці Ви зробили“.

Пройнятий „святим“, „патріотичним“ обуренням чорносотенець додумується, що до „гльорифікації“ комуністів послужили Жеромському між ин. стенографічні протоколи зтав. святоюрського процесу і документи про білий террор, підписані визначними представниками української інтеліґенції, яка — на думку п. Наке „тепер зовсім стоїть на платформі комунізму“. Тому „патріотичний“ інквізитор виливає кілька цебрів помий на голову української інтеліґенції.

„А чи знаєте Ви — питається він Жеромского, — що то є „інтеліґенція“ українська? Знаєте рівень її культури? Чи знаєте її етику, головно у відношенні до Польщі і Поляків? Народ поневолений і переслідуваний польським імперіялізмом? Певно така є Ваша думка? Послухайте, що Вам скажу. Ще можна зрозуміти вчинок божевільного Мирослава Січинського, який скрито вбив намісника Потоцкого. Зновж, зроблена Прусаками, до якої мабуть чинну руку приложив теперішній директор австрійської поліції у Львові п. Шехтель (Schächtel), що — одержавши димісію — небавом перенісся... до Берліна.*) Та українська інтеліґенція є здатна до инших, багато гірших річей. Ось тепер перед львівським судом ведеться процес при зачинених дверях проти 10 українських комуністів (?!), обвинувачених в шпигунстві в користь Росії і Німеччини**). Чи така збірна участь „української інтеліґенції“ в злочині шпигунства нічого Вам не говорить? Чи вважаєте, що то інтелігенти, які з чистого патріотизму вислуговуються Німеччині і Совітам? Чи думаєте, що це є відповідна дорога до здобування „самостійної“ України? І таким людям вірити, що вони в добрій вірі підписали зізнання Воронячука про знущання Кайдана. І ті всі свіжо видумані кажання про польські знущання і тортури находять у Вас віру? Певно надіслано Вам також самі мої звітости протоколи про знущання над Бассарабовою? В поховинах її самогубства у вязниці „Україні“ уладжували жалібні богослуження з великою помпою, як за національну героїню, замучену „польськими катами“. А чи знаєте, хто була Бассарабова? Та „національна українська мучениця“ була жінкою зовсім двозначної конduїти: підчас світової війни вона удержувала у Львові при вул. Оссолінських лупанар, спеціяльно для німецьких й австрійських офіцерів. — І в своїй книжці Ви стаєте в обороні таких елементів?“

Хіба досить! Цього вповні вистане, щоби уявити собі моральну вартість „патріотичних“ дегенератів, щоби з омерзінням і крайною погордою глянути на нікчемних, скудоблих типів, які своїм калом обкидують постать високо інтелігентної жінки, людини з високою освітою, що на протязі світової війни весь час перебувала у Відні, працюючи в політичних установах і проваджучи гуманітарну діяльність. Та в арсеналі наших противників, всяких Наке-Накеньских кожна брехня і кожна нікчемність є добра, коли тільки вона звернена проти Українців. Вони ще й каяться, коли великий письменник, вірний ідеалам правди і добра, не хоче йти на мотузку офіційної й неофіційної „народової“ поліції.

*) Читач може собі уявити, якими засобами оперує чорносотенний писака, коли говорить про львівського директора поліції Шехтля, що зробив переворот з Українцями, а опісля перенісся до Берліна. Тимчасом австрійським директором поліції в часі перевороту був теперішній польський директор д-р Райнлендер. — Ред.

**) Очевидно, тут іде мова про процес Коваленка і тов., процес, що не мав нічого спільного з комунізмом, а в якому обвинувачені навіть не мали спромоги боронитися перед закидом шпіонажі — Ред.

# Політичні новини.

### Англія і ґарантійний пакт.

Англійська відповідь, що наспіла до Парижа, комунікує про готовість Англії підписати ґарантійний пакт, але тільки відносно франко-німецької границі. В парнських політичних колах а також у пресі вважають цю англійську відповідь великим дипльоматичним успіхом Бріяна. Та не всі, бо деякі твердять, що Англія зробила уступку, але коштом Польщі а це Франції не на руку. Англія заховуватиме нейтральність на випадок нарушення польської західньої границі, але не буде мати нічого проти того, щоб що Франція Польщі допоможе у випадку нападу. Таким чином Польща стане в справах ґарантії своїх границь цілковито залежною від Франції.

### Ратифікація конкордату.

Дня 2. червня в полудне відбулася в салі ради міністрів торжественна виміна ратифікаційних до…

*Клим Поліщук*

# „Сінь голубинна“.

II.

...Стільки тих звуків, що й землі не змістити. Слухав їх серцем і серцем сміявся.

Снилося давнє старому.

Відчинив десь вікно, а там — сонце, весна і цвіт яблуневий...

Цвіт, як молодість ніжної діви, що світлою постатю в саду...

Дивився й не міг надивитися, як тоді, коли вперше прийшла з ним до цього села, вже дружиною.

Те саме ніжно-біляве лице, ті самі густі русі коси і ті самі — волошками — очі.

Найкращі волошки тоді, коли полем красується жито.

Було у той час, рука в руку, ходили обміжками і пригадували давню казку.

„Коли тільки понурий Аід викрав у Деметери її Персефону й заніс до свого підземного краю, так зразу-ж земля задріжала...

„Деметера, шукаючи своєї улюбленої доні, плакала й ридала, а від того гасли зорі в ногах Апольона і могутній Зевес не міг стерпіти цього. Щоб утишити горе Деметери, зробив з року дві ріжних частини: протягом одної — сумної — частини року Персефона жила у країні Аїда, а протягом другої — веселої — на родимому лоні...

„Деметера не знала, як вже й вітати свою любу доню і вистелила їй шлях шовковими травами та стобарвними квітами. Коли-ж тільки Персефона побачила маму, то впала на її чорне лоно й гаряче стала цілувати його. І тоді стало так, що де тільки торкнулися її уста, там квітки набиралися насінням, а шовкові трави буяли колоссям...

„Тоді вперше зявилося жито, а пізнали його через те, як чудово воно красувалося, дивлячися в очі злотокосого Феба, що кожної червневої ночі зорить зоряницями“...

Так було, як „закладалася“ церква на горбочку, що як сінь голубинна...

За пару літ знову так саме й так радісно, тільки не казка, а дійсність.

Нова церква святилася мальованою: селянські мережки — вгорі, селянські мережки — внизу, а між ними „свої“ образи

Особливо один, на якому — народ і він сам між народом. Здалека все одно, що хрещення Киян, а як ближче, так ясно — процесія полем, як-то рік у рік „на Іллю“, щоб не було посухи...

Народ, що на образі, все в свитах та мережаних строях, а він сам весь у білім і у білім хлопя коло нього, — син...

Зявився тоді, як квечаним хати ужаювали, як „на жовто“ крашанки фарбували, як „русальчин великдень“ справляли...

Дивувався тоді, що „поганство“ таке, ще й зарані зложив таку проповідь, щоб на самі Зелені свята просвітити, щоб ясно всім стало: не „русальчин великдень“, а Трійця...

А на самі Зелені свята — крик нового життя в плебанії і тоді цілком инакше, як у „Стоглавім Соборі“, звідки вся міць теї проповіди.

*А въ сіи дни христіанамъ бы на рѣку не ходити и бѣсовскихъ потѣхъ не творити и отъ сего бы въ конецъ престати, понеже все сіе есть елинское бѣснованіе, сирѣчь — прелесть бѣсовская“.*

Говорив про повноту життя, що дає небо. Говорив і чув її у своїй істоті, як-то чує приємність весняна земля, коли чешуть її гострі борони...

Знав, що мусить всю ту повноту розмістити під сірими стріхами, бо тільки так можливе переродження села, тільки так виріжниться його постать і тільки так поглибиться його душа...

Від того той образ, що все у свитах та мережаних строях, як тоді, коли „русальчин великдень“ справляли й коли — крик нового життя в плебанії.

Це все у тих звуках, що й землі не змістити, бо ті самі — волошками — очі, як живі перед ним.

Ще ширше розчинив вікно, відсунув на бік фіранки і став кликати.

— Скорше, Марія!.. Скорше!..

Вона дивилась і мовчала, тільки тремтінням — усмішка в яблуневім цвіті.

— Молодість! — крикнув і почув, як десь ніби струни порвались.

— Та йди вже!.. Йди!.. — крикнув ще раз, а тоді там, де сосна, один глухий гомін і вітер в розчинене вікно...

Боровся з ним, як із живою істотою, а він усе валив його з ніг і тиснув, тиснув, тиснув...

І ще чув, — хтось кричав десь...

(Продовження буде.)

тументів конкордату між Польщею і Ватиканом. У светі брали участь премієр Грабскі, міністер Скшиньскі і мін. д-р Ст. Грабскі зі сторони Польщі а зі сторони Ватикану нунцій Ляврі. При акті виміни були представники польського католицького клиру. Від Польщі промовляв Скшиньскі а від Ватикану нун. Лявpi, який між иншим підкреслив, що Польща щераз дала доказ вірности католицькій церкві та побажав від імени папи, щоби Польща якнайскорше осягнула ті великі цілі, до яких вона призначена. Конкретно нунцій тих цілей не назвав, та їх легко додуматися. Одною з них є напевно нищення унії.

### Большевики і амстердамський професійний інтернаціонал.

Большевицькі профсоюзи відповіли щойно тепер на пропозицію Амстердамського профінтернаціоналу з 10. II. ц. р. Як відомо па внесок англійських делегатів рішено тоді допустити большевицькі професійні союзи до складу амстердамського профінтернаціоналу, але під умовиною, що вони приступлять до нього на основі старого статуту і що не будуть вимагати ніяких змін у ньому. Центральна Рада большевицьких профсоюзів відповіла на цю пропозицію відмовно: до Амстердамського профінтернаціоналу вона не може приступити, але натомісць може взяти активну участь у створенні нового міжнародного професійного обєднання, в якому взяли би участь профспілки цілого світа разом із большевицькими.

### Д-р Бенеш у Парижі.

Німецька преса інформує, що д-р Бенеш конферував в Парижі головно в справі Австрії. Чехословаччина ніяк не може допустити до злуки Австрії з Німеччиною, бо це було би загрозою мира. Через прилучення Австрії Німеччина стала би найвпливовійшою державою в середній Европі. Щоби до того не допустити, Бенеш пропонує зближення Австрії з иншими сукцесійними державами. В тому напрямі має він приготовити відповідні конкретні внески на осінні збори Ліги Націй. Французька преса заявляє, що Бенеш конферував в справі гарантійного пакту. Він є противником теперішнього англійського становища, яке забезпечує мир тільки одній частині Европи, а за те виставляє на небезпеку иншу її частину (має на думці Польщу). Бенеш намагається всіми силами воскресити давний женевський проект гарантійного пакту.

## „Комета“.

**Перший і останній виступ у Львові.**

Після короткої блуканини по провінції прибула до Львова „Комета“ під дирекцією п. Шлапака, щоби запрезентуватися львівській публиці.

В неділю (31. травня ц. р.) в салі ім. Лисенка виступила та „Комета“ хіба на те, щоби згаснути на віки. Вже в своїй вступній промові зазначив п. Вороний, що „Комета“ є створена на зразок театриків, незвичайно поширених в Америці, що її завдання сіяти сміх, розсівати журбу, так сказатиб — бути мастю на рани і бальсамом на болі. І справді виявилося, що важко було здержати сміх, але не той безжурний, щирий, від серця, тільки той другий їдкий і злобний. А тих, що не могли, чи не хотіли сміятися, проймав жах і сором за ту нужду, яка називала себе мистецькою сценкою.

Приглядаючись до „Комети“, важко не писати сатири. Треба тільки жаліти, що чаруюча артистка з божої ласки п. Г о л і ц и н с ь к а змушена була попасти в цей несмачний кутіж. Та вона ще одна сипала проміння свого таланту серед єгипетської темряви, яка панувала в „Кометі“.

Репертуар „Комети“ наскрізь пеціканий, доривочно зібраний, незручно склеєний і кепсько виконаний. Глядач зі смутком дивиться н. пр. на монольоґ „Переворот“, до речі взятий з великодного „Діла“ і зовсім неприноровлений до сцени; так само ніяковий він з приводу скрипкових, басових і ин. соль. Одинокі „сивосміщки“ могли не викликувати несмаку. Одним словом, нічого не було там о р и ґ і н а л ь н о г о, на наших мотивах побудованого і до наших потреб пристосованого, а була якась страшна і несмачна саламаха. Видно, що рідна творчість тут зовсім не дописала.

Цих кілька рядків, кілька гірких слів приходиться нам писати з болем серця. Коли кидаємо каменем на ту „Комету“, яка черепахою „промайнула“ на львівському бруку, то тільки тому, щоби вона не хотіла знову воскреснути. Розуміємо прикре матеріяльне положення і змагання до сякого-такого істнування богатьох людей. І тут колиб ішло тільки про г у м а н і т а р н и й бік справи, то ми мусілиб довго вдуматися, що робити з цим „фантом“. Але тут виростають претенсії до творчости, до мистецтва, претенсії, які вбивають всяке мистецтво, вводять в блуд громадянство і перепиняють створення справді мистецької сценки.

І якраз це примушує нас забрати голос, тим більше, що наш орган теж був введений в блуд. Отсі слова гіркої правди є тільки нашою екскузацією перед громадянством.

*В.*

### ВІДГУКИ ДНЯ.

## Requiem.

Військовий судя австрійського корпусу Гофмана, д-р Станіслав Остоя Загурскі — помер.

Бескиде наш зелений, чи чуєш: П о м е р З а г у р с к і!..

Гей! Зашумітъ бори, задзвоніть потоки і вістку рознесіть по всіх зворах, по дебрах недоступних. Занесіть її всюди, де колись закопувано, як пса, повішеного громадянина. Занесіть її в села бойківські, під низенькі, закопчені стріхи і сповіщайте всіх від хати до хати.

А ти срібноводій Опоре забурли між камінням і поспішай з новиною в... Синевідсько вижнє.

Там на цвинтарі чорніє девятнадцять гробів, яким треба вістку передати. Девятнадцять гробів, а в них громадська рада і старенький парох...

Та чи тільки гори бойківські цікаві на вістку!...

Ціла смуга краю, куди пройшов корпус австрійського ґенерала Гофмана...

Дерева наші, похитуйте ви гиллі свої, скільки з них покарбованих зашморгуваною петлею! Скажіть, чи котра з них зашморгувалась на дурно і не з а д у р н о !..

Шануйте ви ті гиллі, на яких карби остали, щоби бути вічним свідоцтвом і пригадкою.

— — — — — — — — — — — —

На Зелені Свята в північну годину злетяться на львівський цвинтар дивні богомольці. Злетяться на панахиду по рабі божім Станіславі.

Попереду всіх, як голуб сивий, старенький священик. За ним статочні радні Синевідська, а позаду непроглядна товпа народу. А в кожного з них кровавий пруг на шиї, або чорна рана в грудях...

Я знаю свій нарід, обпльований, обрізаний і бідний, бо добрий.

Вони довкола гробу твого станутъ і

...„тебе простять;
Вони брати і христіяне,
А ти...“

пересмикну
ідей „Дяблів Ланьцуцьких“, Каньовських
і Яремів — може тоді почуєш стид.

*Іларіон Чінка.*

## З концертової салі.

**Концерт Модеста Менцинського.**

Коли рік тому приїхав на нашу рідну землю наш славний земляк по кільканайцяти роках неприсутности, так по вчерашньому концерті можемо сказати, що приїхав до нас наш артист „з перед кільканайцяти літ“. Кільканайцять літ для співака — в додатку ваґнерівського співака, не доволі значний протяг часу. Та здається в нічому зуб того часу не тільки не нарушив зовнішних світлих голосових прикмет артиста, але навпаки збогатив внутрішні його духові прикмети. Хоча з яким щирим захопленням приймала його торік наша музикальна публика — то цьогорічний виступ нашого співака таки притьмив подекуди успіхи минулого року. Голосове розположення артиста було вчера прямо ідеальне. Задача музичного справоздавця здаваласьбся в такому разі доволі легкою. Безперечно приємною і відрадною є змога писати про так світлий успіх нашого земляка, але з другого боку заходить небезпека сягати до вичерпаного і так нужитого вже майже до крайньої міри хоч і богатого словарця самих похвал і суперлятивів, що зведе тільки на дорогу банального переловілання того, що вже стільки разів писалося. Та для мене особисто — Менцинський є співаком новим — минулого року я вперше мав змогу запізнатися з його мистецтвом, — а там то і мої враження свіжі, незвязані споминами чи порівнаннями з минулого — і коли я натякнув на час зперед кільканайцяти літ, то тільки більше здогадуючися — чи на основі того, про що читав. І у внішнім звіті приходиться мені писати про Менцинського не тільки як про концертового, але і як про оперового співака — хоча я не бачив його у жадній ролі в опері. А все таки Менцинський індивідуальністю такою маркантною, що і на підставі тих оперових арій з концертової естради, які мусять заступити мені справжній образ Менцинського на сцені, я можу легко вдуматися в той тип, який представляє собою Менцинський як оперовий, головно ваґнерівський співак.

Воно зрозуміло, що Менцинський як оперовий співак таких духових прикмет має змогу майже реально переживати ту ролю, яку відтворює — тим то і враження нами викликувані, як читали ми зі звітів чужинецьких музичних справоздавців стають для слухачів чи видців реальними переживанням. Та для мене найцікавійше те, з яким почуттям стилю уміє Менцинський погодити дві нераз такі ріжні царини як оперовий і концертовий спів. Його інтерпретація пісень це чисто так сказатиб, сконденсовані драми мініятурових розмірів. Його ж оперові арії — хоча в них подає артист все, що повинно бути — то при тім уміє їх ще й приноровити до психіки концертового слухача. І те, що неодного першорядного концертового співака заводить на сцені — а не одного оперового артиста вже на концертовій естраді, те не попадає в ніяку суперечність у Менцинського, але навпаки доповнється, хоча з певними конечними і оправданими компромісами. Я вже висше зазначив, що Менцинський це артист, що в якій ролі не виступав би, то все переживає до можливих границь реально те, що відтворює. Це діється навіть там, де нераз музичний зміст даної пісні не вповні підтримує те переживання змісту слова. Через те то і появляється склонність до деякого „пересквапльовання“ виразових середників, та не в злому розумінню цього слова. Менцинський стає перед твором, який має виконати, не як холодний фотоґраф, якого світлини хоч як вірні та все таки до певної міри мертві, а як артист маляр чи різьбар, перед якого оком хоч не втече ніяка характеристична черта відтворюваного обєкту, але який в першу чергу кладе вагу на найбільш характеристичні моменти, що він їх ще сильнійше підкреслює, а часто ідеалізує. Мені здається, що булоб зайвим переходити тепер виконання поодиноких точок — кождий хіба зрозуміє, яке воно могло бути — та яке мусіло бути. Чи то були пісні українських композиторів Січинського Ярославенка, а зокрема Лисенка — бо годі уявити собі більш зворушуючого виконання прекрасної „Думи“ Лисенка — чи це були твори чужих авторів — чи був це понурий образ „Степу“ Гречанінова або пройнята, повна жаху його „Смерть“ а при тім не позбавлена певної величности атмосфера битви і смерти в Мусорґського „Der Feldherr“ чи навпаки знова в того ж композитора „Гопаку“ — якого виразову екстраваґантність умів Менцинський в доволі культурну форму — виявляючи однак „maximum“ ритмічної пікантерії і темпераменту — чи це була глибока пісня Вольфа „Über Nacht“, чи безжурна пісня Ґаса: „Regenwetterlied“, чи мріллива хоч слабка у музичному виразі любовна пісня Р. Маркса: „Wenn wir Flügel hätten“ — все те було подане у скінченій в кожному напрямі формі. А все таки коли поплили звуки Ваґнерівської музики, зразу почулося, що це царина, в якій всевладно панує наш артист — це вже не відтворення мистецького твору а в мистецький спосіб вичарована дійсність хоча і на концертовій естраді. — До того величезного успіху вчерашнього вечера причинився і п. Лев Туркевич в ролі акомпаніятора, що пильно стежив за інтенціями співака, покоюючи нераз доволі трудні і ризиковні ситуації як технічної так і змістової натури. Виявам небувалого захоплення не було кінця, так що артист був змушений заспокоїти вимагаючу авдиторію численними надатками. Дорогому Землякові бажаємо зі щирого серця таких же успіхів і в його дальшій артистичній дорозі по наших більших містах Галичини.

*Василь Барвінський.*

## На допомогу „Голодному Селу“.

**ВИКАЗ 19-ий**

**Вп. Жертводавців, які зложили на допомогу „Голодному Селу“ в місяці травні 1925 р. в золотих:**

Через „Діло“ зложили: о. Аполлон Сімович, Рожнів (принагідна збірка духовенства деканату) 30, о. Нестор Величковський Бзаор 9·50, громадяне Вазару 8, громадяне села Пашківки 2·5, о. Климентій Соневицький Гадинківці 6, Северина Ніжанковська Дрогобич 1·50. на листу ч. 41 зложили: Василь Гресяк 5, Данило Стецьків 5, Іван Чорній 1 долар. Теодор Голіян 6, Петро Карпяк 4, І. Д. 1·50, Павло Бабяк 1, Е. Войтів 2·50, Г. Пасічняк 2, С. Легкий 5, Евген Мартинець 3, Василь Гуда 5, о. Стефанович 5, В. Юськевич 1, Григорій Кребс 2, Цьорох 4, Течинський 4, М. Коцур 2, Барачко Ірена Львів 3, Ексц. Митрополит Шептицький 50 долярів, сенатор Мих. Черкавський Дубно 25, Українці з Скрентон 75 долярів, Люба і Данило Цурковські 10.

По день 30. травня включно зложено 9,392.01 і [illegible] доляри.

## ОСТАННІ ВІСТИ.

### З польського сойму.

На засіданню польського сойму дня 3. ин. була справа жидівського внеску про ревізію розпорядку в справі концесій. Жидівські посли заявилися за знесенням розпорядку, уладжуючи обструкцію в формі концерту. По рефераті пос. Поляковича, який говорив до уха стенографа, перервано засідання, а маршалок зарядив засідання конвенту сеніорів.

В результаті внесок жидівського кола за знесенням розпорядку президента відкинено всіми голосами за виїмком голосів ППС., а ухвалено резолюцію, щоби уряд до двох тижнів видав виконуючий розпорядок до закону.

В часі голосування не було на салі послів з тав. „меншости“.

### Утонуло 14 учениць.

Біля Козениць учитель Мих. Бені зорганізував прогульку в села Рудка з 28 ученицями. Човно перевернулося на ставі і потонуло 14 дівчат.

### Спіймали проводиря нападу.

Польські ґазети повідомляють що ватага яка виконала напад на поїзд між Наревкою і Свисрочем є зовсім окружена. Поліція спіймала трьох із них. Ранений поліцай Соколовскі мав пізнати в них двох учасників, а одного як проводиря нападу. В слідстві мали спіймані зізнати, що плянували напад на инший поїзд, а саме на поїзд Варшава-Вильно, в якім везено значну суму грошей з Варш. Польського Банку.

### Становище віцепрем. знесене?

З Варшави повідомляють, що намір обсадити становище, опорожнене Тугутом, оконечно понехано.

### В Шанґаю.

Страйк обняв усі чужинні фабрики, телеф. й електричні заведення. Страйкує 3000 робітників у фабриці. Підчас демонстрації поліція вжила зброї, вбила одного чоловіка, 500 ранила. Поліція, моряки амер. і італійських торпедовців з трудом удержують порядок. До Шанґаю вислано більші амер. і англ. кораблі. Амер. патрулі острілювано. Відповіли на це пальбою скорострілів, арештували 300 людий.

## НОВИНКИ.

— **Конфіската.** Останнє число „Діла“ сконфіскувала прокуратура за заголовок і частину вступу до розпорядку львівської кураторії про замкнення „Бурси ім. св. Николая“ в Перемишлі, за одну новинку, яку схерпнуто в цілости і за два уступи зі звіту з рівеньського процесу.

— **Відбудова залізничого шляху Вірни Великі—Скалат—Грималів.** Ще в 1923 р. зофенрувала передвоєнні акціонарі тої залізничої лінії усі свої акції державі та декларували від себе нову поважну суму на ціли відбудування того шляху. Та щойно цього року вставлено до буджету міністерства залізниць 500.000 золотих на ту ціль. Роботи над відбудовою мають розпочатися в червні, а цілий кошторис відбудови виносить 830 тисяч золотих. Таким чином 330 тисяч золотих, яких недостає до суми кошторису і яких не зможе покрити держава, дадуть старі акціонарі. З кінцем жовтня ця лінія мала би бути вже урухомлена.

— **Від голови риба...** Ледви притихли диверсійні напади на спокійних осадників і двори, а вже окраїни мають нову сензацію. В Сарнах, на Поліссі викрито величезні надужиття, яких жертвою впала державна скарбниця. Гуртівня горівок „Braci Więzowskich“ не платила від початку свого істнування акцизи. Абстрагуючи від культурної місії, яку сповняє горівчаний склад на „кресах“, акцизу треба було платити. Скарбова палата в Берестю намагалася якийсь справу сяк-так вияснити. Один з урядників сарненського староства, що переводив слідство, не дав себе перекупити кількома тисячами долярів і... сам пішов до криміналу. Очевидно не за те, що не дав себе перекупити, але виключно за те, що передтим був менше твердого серця і давав себе перекупувати доляровими банкнотами. Ціла справа набрала великого розголосу, бо страти держави йдуть на міліони. „Dochodzenia w toku“.

— **Руханковий попис шкіл У. П. Т. у Львові.** Для 14. червня пополудни від

будеться на площі Сокола-Батька руханковий попис людових шкіл Українського Педагогічного Товариства. Кожда школа буде мати окремі руханкові вправи, а крім цього виступлять усі школи у збірних вправах вільноруч. На це свято звертаємо увагу українського громадянства м. Львова і надіємося, що воно заінтересується фізичним розвитком своїх же дітей. По вправах багато несподіванок для гостей.

— **Засуд священика за плебісцитову роботу.** О. Костя Весну, пароха з Драганівки, засудило тернопільське староство присудом з дня 30. III. 1925 р. ч. 1503815 — за переступства з § 11. і 12. розпорядку з дня 20. IV. 1854. В. З. Д. ч. 96. пополнений буцімто непристичним в уряді і обидливим поведенням супроти начальника громади Баліка на кару 50 зол. або 5 днів арешту. Проти цього присуду внесено відклик. Ціла провина о. Костя Весни в дійсности полягала на тім, що кількакратно в часі плебісцитової акції жадав від начальника громади в Драганівці Баліка легалізування підписів родичів шкільних дітей, одначе він не хотів підписів удостовірювати і змушений був це вчинити щойно на кількакратне зажалення в старостві.

— **Український наддніпрянський театр** під орудою О. Міткевича, який тішився великими симпатіями публики в часі свого перебування в Тернополі, Золочеві та инших містах Східної Галичини, оправдав вповні ці симпатії своїми виступами в Чорткові. Театральний гурток об'єднуючи гарні артистичні сили, між якими находимо артистів тої міри, як М. Комаровський, О. Ратушний, п-ні З. Вовченко, п-на Міткевичівна і инші, ставиться поважно до театрального мистецтва, та сповняє в даних умовах як слід велику культурну місію, яка припала нашому театрові. Як піонірів національної культури заслуговують артисти цього театрального кружка на заінтересування української публики, яка численними відвідинами вистав повинна дати доказ реального спочування щирій праці артистів.

— **Від Українського Краєв. Тов-а Опіки над Інвалідами** (Львів, Руська 3.) Львівський воєвідський уряд рескриптом ч. 11454|Пр|25 позволив на влаштування збірок для інвалідів у львівському воєвідстві в днях цього р. Зелених Свят, 7. і 8. червня. Місцеві комітети, які займатимуться збіркою на провінції, повинні зараз (найдальше до 6. VI.) подати до власного староства особистий склад комітету. — У Львові відбудеться збірка жертв під церквами і на цвинтарях підчас поминального обряду.

— **Народня Торговля** у всіх своїх складах продає найкращу французьку масу до фротерування підлоги фірми О. Левицька і С-ка. Уживайте лише цього виробу.

— **Д-р Олександер Барвінський** виїхав на 2 місяці до Зелемянки.

## Посмертні згадки.

**О. Айталь Ковальський**, парох Новосілок гост. і руденський декан, помер дня 21. травня 1925 р. скоропостижно в Перемишлі. Похорон відбувся в Новосілках 25. травня п. р. при участи понад двайцятя священиків зі самбірського, дрогобицького і руденського повітів та кількатисячного здвигу народа без ріжниці народности і віри, представників влади і лат. клєру. Бл. п. А. Ковальський відзначався незвичайними чеснотами і тому нагла смерть у цюкорні в Перемишлі викликала загальний жаль серед населення. О. Айталь Ковальський, син знаного політика о. Тита Ковальського (посла з б. посілости до краєвого сойму) родився 1862 р. Кінчив академічну гімназію у Львові разом з бл. п. И. Фолисом. По укінченні богословських наук у Відні став 1886 р. сотрудником в Куликові і тут впав жертвою інтриґ лат. пароха, знаного польського політика кс. Стояловського проти гр.-кат. пароха о. Дешкевича, бо просидів невинно якийсь час в тюрмі та був судом увільнений від вини і кари. В 1892 р. став парохом в Новосілках гост. і на тій лихій від матеріяльним оглядом парохії видержав аж до смерти. Його свояк бл. п. епископ Чехович нераз хотів дати йому кращу парохію, одначе покійний не бажав дістати кращого місця по протекції. Коли покійний став у 1908 р. деканом, уважав своїм обовязком заінтересуватися і справами повіту. Був це щирий Українець, горячий патріот, який щиро відчував горе і кривду свого народу і напасти його противників, та старався всіми силами ту народню нужду та горе злагіднити. Покійний в часі австрійсько-російської війни зазнав багато прикростей від Мадярів, був примушений виїздити до Чехословаччини, а в часі польсько-української війни гостював у польській тюрмі в таборі у Пикуличах. Вічна йому память.

**Іван Часак**, гімназійний професор у Стрию помер дня 2. травня ц. р. в 56 році життя. Вічна йому память.

## ОПОВІСТКИ.

**Український наддніпрянський театр О. Міткевич.**

**Городенка. — Саля Нар. Дому.**

Четвер 4.VI. „Дні нашого життя" (пєса Андреєва).

Пятниця 5.VI. „Ревізор з Петербургу". (Чистий дохід з вистави для „Союзу Українок").

Субота 6.VI. „Вихрест".

Неділя 7.VI. Прощальна вистава: „Мазепа".

**Коломия. — Саля „Каси Щадничої".**

Понеділок 8.VI. „Маруся Богуславка".

Вівторок 9.VI. „Пан Твардовський".

Середа 10.VI. „Дні нашого життя".

2079 2—?

**До Всеч. Урядів парохіяльних міста Львова!** На Зелені свята, якщо не буде дощу, підемо у торжественному поході на цвинтар. У неділю підемо на Янівський цвинтар а у понеділок на Личаківський цвинтар, щоби у молитвах згадати наших Рідних. Збірка процесій при церкві Преображенській. Процесії з церков Успення Прч. Д. Марії, св. Параскевії, св. Петра і Павла, оо. Василиян і Сестер Василиянок вяжуться на площі при церкві Преображенській в год. 2·45 пополуд. Процесії з катедри св. Юра, Богданівки, Левандівки і Клепарова прилучаться до походу точно в год. 3. попол. у обох днях. Впорядчики свята вкажуть місце у поході. Деканат просить всіх Вірних, щоби ставали до походу, а не були лиш видцями його, йдучи боками. — Від львівського деканату о. В. Томович, декан. 1-2

**На Зелені Свята прогулька „Пласт"** на Маківку під проводом д-ра Ст. Старосольського. Віїзд зі Львова в суботу 6.VI. в год. 4·05 попол. до Зелемянки. — нічліг, в неділю на Маківку 25 км. пішки, поворот до Львова в год. 10 веч. Збірка точно год. 3·30 в великій залі двірця. *Знижка на залізниці!* Кошти подорожі і нічлігу около 8 зол. Оскільки більша група прогульковців схоче лишитися на понеділок в горах, то прогулька піде на Зелемин, а поворот в понеділок вечер. 1—1

**З української ґімназії у Дрогобичі.** Вступний іспит до I. кляси відбудеться дня 24. червня о год. 9. рано. Зголошуватися належить у дирекції ґімназії до дня 23. червня включно. Вступні іспити до кляс від II.—VIII. відбудуться дня 22. і 23. червня в 8. год. рано. Зголошення до дня 21. червня. — **Д-р Осип Турянський.**

2070 1—5

## Дрібні оголошення.

ДО винайму 10-морговий сад овочевий на фільварку в Скнилові. Писемні оферти вносити до дня 10. червня п. р. до канцелярії мецената Гвоздецького у Львові, Красіцьких 6. 2060 2—3

Д-р ВОЛОДИМИР ЛЕВИЦЬКИЙ, адвокат в Галичі пошукує рутинованого, старшого соліцитатора, котрий пише вправно на машині. Посада зараз до обняття. Проситься подавати свої услівя при зголошенню. 2055 2—2

СПІЛЬНА кімната до винайнлення для інтеліґентного і спокійного пана. Зголошення до Адміністрації „Діла". 2—3

ПАРОХІЯ Глубічок в борщівськім повіті до заміни за рівнорядну в станиславівській, евент. у львівській дієцезії. — Глубічок почта Озеряни б. Чорткова.

2050 3—3

ПІЯНІНО уживане до сподання. Відомість: Львів, Корнякти 1, третій поверх на ліво. 2069 1 2

УЧИТЕЛЬ середніх шкіл виїхав би на вінтіря або в гори на вакації і приготовив би до кваліфікації, вищого іспиту або семінарії. Близша відомість: Львів, Горецька, Иосафата 8. 2074 1—2

ОДНА, евентуально дві панночки ґімназистки глядять приміщення за оплатою на час шести тижнів при інтеліґентній родині в гірській околиці. Зголошення з поданням ціни слати на адресу: Мриглоцький, Львів, Лісна 6. 2076 1—3

## ОГОЛОШЕННЯ.

За оголошення Редакція не відповідає.



## КОНКУРС

**Виділ Українського Інститута для дівчат в Перемишлі,**
**вул. Татарська ч 4.**

оголошує конкурс на посаду математика до висших кляс ґімназії від 1. вересня 1925. Платня виносить 75% державної. Зголошення з долученням дозволу навчання до 1. липня 1925.

2045 3—3



## Подяка.

По двотижневім сидженню в бережанській тюрмі випущено мене дня 17. травня на волю, завдяки успішній інтервенції ВП. мецената д-ра Михайла Західного з Бережан, за що складаю Йому прилюдно щиру подяку. **Дм. Маногонський.**

2068 1—1

## Подяка.

Високоповажаним Панам мец. д-рови Вол. Бачинському, мец. д-рові Ант. Герасимові, мец. д-рові Мар. Глушкевичеві і проф. д-рові Вол. Старосольському висказую сердечну подяку за всі Їх заходи, поради й оборону в судовому процесі, який вівся проти мене від лютого 1924 р. до 27. травня 1925 р. — **Д-р Ярослав Селезінка.** 2075 1—1

## ПОДЯКА.

Прибиті горем після утрати найдорожшої і найліпшої дружини і мами бл. п. Каролини-Ольги з Гутковських Тарнавської, що упокоїлася в Бозі 13 травня 1925, складаємо сердечну подяку всім Вп. Добродіям і Другам, які своєю помочю і співчуттям намагалися усмирити наш біль. Дякуємо: Впр. о. Вікторові Цибровському пароховi Кутів, за всі Його труди, за духовну потраву і заосмотрення недужої св. Тайнами, за ласкаві молення перед і після смерти Покійної і участь в похоронах як також за щирі слова поради для нас, Впр. директорові о. Юліянові Дзеровичеві зі Львова за провід в похоронах, Всч. о. Мелетію Федешинову пароховi Чех, за відслуження св. Літургії та за трогаючі прощальні слова над домовиною Покійної, Всч. о. Евгенові Давидовичеві пароховi Ожидова, за звеличання сумного обряду ласкавим виходом з процесією і проводом до церкви в Ожидові при котрій зложено тлінні останки Покійної до родинної гробниці. Дякуємо цілому Вп. Зборові учительському так місцевому як і доокола̀чному за щирий співбіль як і за участь в похоронах. Зокрема дякуємо Вп. Панству Тальчевим, нашим бувшим сусідам, за їх посвяту і труди при віддаваню Покійній послідньої прислуги. Дякуємо церковним Братствам, Півцям та всім членам хору в Кутах і Ожидові за труди при звершенню похоронних обрядів. — Дякуємо всім нашим добрим сусідам в Кутах, що не опускали нас в тих тяжких хвилях, потішали і помагали нам в чім тільки могли і всім громадянам села Кутів і Ожидова за так численну і ревну участь в похоронах. Дякуємо Вп. п. д-ру Вайсові лікарові з Олеська за його труди і совісну лікарську поміч через увесь час недуги Покійної. Всім Вам нехай Всевишний нагородить. *Михайло Тарнавський муж, Іван і Богдан діти.* — Кути в травні 1925. 2051



За редакцію відповідає О. Костик. Видає Видавнича Спілка „Діло" З друкарні Видавничої Спілки „Діло" Львів, Ринок ч. 10.